

A terminat Filozofia la Cluj, și-a încercat norocul în gazetărie și, în sfârșit, a ajuns să facă ceea ce și-a dorit dintotdeauna - teatru. Coca Bloos e o mână de om și-un munte de voință. Și acum, ca și în anii debutului, vorbește, cu emoție, de „marile personalități” care au dat strălucire scenei românești în ultimele decenii și alături de care a pășit în fascinanta lume a teatrului. Dintr-o funciară modestie, evită să spună că, în prezent, acești pași definesc traiectoria unei cariere de excepție, pe care și-ar dori-o orice slujitor onest al scenei. Premiile obținute pe plan național, evoluția pe marile scene ale lumii sunt tot atâtea provocări cărora ea, care îndrăznise doar să viseze la un univers aparent inaccesibil, le-a făcut față cu succes. În dialogul pe care l-am angajat, am dorit descoperirea acelor puncte de reper tonifiante în existența fiecărui creator autentic, făcând abstracție - atât cât se poate - de condiția actorului în vreme de... tranziție.

- **Coca Bloos, suntem, iată, aproape de sfârșitul acestui mileniu. Care crezi că este locul actorului într-o lume cuprinsă - aproape, în totalitate - de febra schimbării?**

- Când fiecare aleargă după ceva de multe ori nebulos, necruțându-se nici pe sine, nici pe cei din jur, în această lume mult prea trepidantă, actorul este supus unor presiuni cărora le face față după posibilități. Cu alte cuvinte, se zbate să supraviețuiască. Firește, nu știu cu cât folos artistic. Să sperăm că timpul care vine va inventaria ceea ce facem acum.

- **Păstrând proporțiile, remarc, totuși, că, până la un punct, cariera ta teatrală seamănă izbitor cu cea a unei mari actrițe a scenei românești. Mă refer la Lucia Sturdza Bulandra, care, de asemenea, a studiat, inițial, filozofia. Ce te-a determinat să îți încerci „norocul” în teatru?**

- Da, păstrând, într-adevăr, proporțiile valorice, sinceră să fiu, această simplă coincidență mi-a îmbalanzat multe din temerile legate de posibilitatea unei reușite. Mă refer la cea de ordin administrativ. Cu omologarea diplomei mele a fost o întregă teatură. Și azi se mai găsesc unii care să-mi reproșeze că n-am terminat IATC-ul, că n-am fost studentă în clasa vreunui

maestru de notorietate, că n-am trecut prin furcile caudine ale unei selecții profesionale ș.a.m.d. N-aș putea să spun că, spre exemplu, am visat să fac teatru din copilărie. De asemenea, n-aș putea spune nici în care moment al vieții m-am hotărât să mă dedic teatrului. Pentru astfel de „dileme” eu am un răspuns: așa a fost să fie. Pot însă spune, cu certitudine, că modelele mele de viață au fost selectate din lumea teatrului. Dorința de a fi alături de ele a venit

Interviu „F”

COCA BLOOS: „Ne invadează urâtul...”

◆ **Cu cât folos artistic se zbate actorul de azi să supraviețuiască? ◆ Întâlniri providențiale, în momente decisive ◆ De ce m-am făcut actriță? Așa a fost să fie!**

firesc. Eu nu am făcut altceva decât să mă supun acestei chemări.

- **Și dorința ți s-a împlinit!**

- **Întocmai.** Rugămintele mele cele mai fierbinți au avut ecou. Am ajuns să joc alături de mari actori ai scenei românești, în spectacole memorabile să gust din atât de râvnita felie a succesului, să simt că le-am adus oamenilor un strop de bucurie.

- **Cred că prea multă modestie e dăunătoare. Înțeleg că ai fost alături de câțiva monștri sacri, dar, în același timp, ai fost și tu însăși. În fond, marii regizori care te-au selectat în spectacolele lor au făcut-o în virtutea unor anumite considerente de ordin artistic. Ce-ar fi să dezvălui cititoarelor noastre câte ceva din triumful „Danaidelor”?**

- Nu vreau să fac pe modesta. Îmi știu locul, știu exact cât pot. Vreau să spun că fiecare pas al meu în teatru a fost temeinic pregătit, altfel cred că aș fi clacat din start. Am muncit mai mult ca alții, pentru a recupera timpul pe care nu l-am dedicat teatrului. Acum însă, la jumătate de drum, consider că întâlnirile mele providențiale cu anumiți oameni au însemnat foarte mult. În ceea ce privește

Foto: MIHAI CUCU

„Danaidele”, aș începe prin a spune că puțini actori au șansa unei asemenea experiențe artistice și umane. Colaborarea cu Silviu Purcărete a început de pe vremea când eram la Teatrul din Piatra Neamț, unde el a pus în scenă „Piațeta”. Cu acest spectacol am luat premiul A.T.M. Reîntâlnirea cu Purcărete în „Danaidele” a avut o altă dimensiune. Așa după cum se știe, spectacolul a fost prezent pe marile scene ale lumii, în Austria, Olanda, Franța, S.U.A. și pretutindeni, de la Viena și până la Lincoln Center, a stârnit interes și dispute, cu un cuvânt a avut un imens succes. Această întâlnire a venit într-un moment decisiv pentru mine, deoarece, din când în când, simți nevoia unui examen exhaustiv. Spectacolul cu „Danaidele” a fost, pentru mine, un astfel de examen.

- **Relevanța ta experiență cu acest spectacol se suprapune fericit pe un moment elocvent de expansiune a teatrului românesc.**

- Este un lucru cert că ambasadorii cei mai indicați pentru această imagine despre care se tot vorbește, imaginea în exterior a României, sunt purtătorii culturii. Mă gândesc la muzicieni, plasticieni, scriitori, nu numai la actori. Limbajul lor

este cel care mângâie, cel care apropie inimile și, firește, oamenii. Ei nu merg cu argumentele uneori caraghioase ale politicianului. În toate locurile în care a fost prezentat acest spectacol, receptarea lui s-a petrecut la superlativ. Port cu mine reacțiile publicului de la Viena, de la «Lincoln Center», unde americanii sunt mult mai tranșanți. Dacă nu le place un spectacol, pur și simplu părăsesc sala. Or, în ceea ce mă privește, așa ceva nu s-a întâmplat. Dimpotrivă, am avut parte de zeci de minute de aplauze la scenă deschisă. Da, acesta a fost un moment esențial al carierei mele, dar a mai fost unul... Întâlnirea cu Mircea Daneliuc, pe platourile de filmare, în realizarea filmului „Patul conjugal”. Am lucrat și cu Blaier, cu alți regizori de film. Întâlnirea cu Daneliuc a fost însă ca o salvare de ultim moment. Știi cum e când simți că te îneci și o mână providențială te scoate la mal? Eu așa ceva am simțit atunci...

- **Dincolo de teatru, de film, cum e viața ta?**

- Cred că destul de anostă, ca a marii majorități a românilor. Mai citesc, presă în special, scriu, așa, pentru mine, ca să-mi amintesc de tinerete și „butonez” televizorul. Și am grija dânzei, care e... ca un copil (cățelușa Nora)! Îmi place să ascult muzică. Și cam atât.

- **Un actor care se respectă nu joacă în orice piesă. Nici noi, ca actori ai marii scene, n-am vrea să trăim în orice fel de lume. Cum arată lumea pe care ți-o dorești?**

- Am avut parte de tot felul de experiențe, atât în plan profesional, cât și în cel personal. Pot să spun că, până la un moment dat, am trăit frumos, adică interesant, pasionant chiar. Acum însă am senzația că ne invadează urâtul. Mă indignează ofensiva urâtului, a kitsch-ului cotidian. Riscăm să ne ia valul, adică... valuta, contul din bancă, cele care stabilesc acum criteriile valorice. Cred că întoarcerea la uneltele este singura salvare pentru fiecare și șansa noastră de a ne regăsi. Am senzația că, acum, s-au pierdut hăturile, de la politicieni și până la conducătorii auto. Ca să nu te ia valul de nerușinare și sminteală, trebuie să încerci să păstrezi măsura. Spunând ceea ce este rău azi, cred că ți-am dat o imagine a lumii pe care mi-o doresc...

MARILENA TUTILĂ